

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ & ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΕΡΓΑΤΕΣ

(και η συμμορία του Λάτση δεν θα μπορούσε να είναι η εξαίρεση...)

Μετά την έκρηξη στα Ελληνικά Πετρέλαια (κορυφαίος όμιλος στη Ν/Α Ευρώπη στον τομέα της ενέργειας που ανήκει στη συμμορία Λάτση και στο Ελληνικό Δημόσιο) οι εργάτες Μπάμπης Δευτεραίος 41 ετών και Αντώνης Αβράμπου 27 ετών εργαζόμενοι στα ΕΛΠΕ και ο Ντελιλάι Ραμαντάν 40 ετών εργαζόμενος σε εργολαβικό συνεργείο έχασαν τη μάχη με τη ζωή. Ένας ακόμη εργαζόμενος, από τους έξι συνολικά πολυτραυματίες, βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση.

Το εργοδοτικό αυτό έγκλημα δεν είναι το μοναδικό στο συγκεκριμένο κάτεργο, αλλά ούτε και στα υπόλοιπα του "ελληνικού παραδείσου" (1992 εγκαταστάσεις ΠΕΤΡΟΛΑ στην Ελευσίνα, συμφερόντων Λάτση, 14 άνθρωποι καίγονται ζωντανοί και άλλοι 10 τραυματίζονται σοβαρά. Δύο χρόνια αργότερα όλοι οι υπεύθυνοι αθώνονται). Ήδη τα αφεντικά των ΕΛΠΕ, εργολάβοι, πουλημένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων και θεσμικοί παράγοντες έσπευσαν να μιλήσουν για "ανθρώπινο σφάλμα", έριξαν δηλαδή τις ευθύνες στους ίδιους τους εργαζόμενους ή στην "κακιά στιγμή", μοίρασαν κροκοδείλια δάκρυα, έδωσαν υποσχέσεις για οικονομική αποκατάσταση των οικογενειών και όταν (και αν) ζητηθούν οι ευθύνες ο ένας θα πετάει το μπαλάκι στον άλλο.

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΟΜΩΣ ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΟΧΟΥΣ. Ο μικρός χρόνος που προσδιορίζουν τα ΕΛΠΕ για να ολοκληρωθούν οι εργασίες (η διοίκηση πίεζε η διαδικασία της συντήρησης που συνήθως διαρκεί 40 ημέρες να ολοκληρωθεί σε 23), η μείωση προσωπικού, τα εξαντλητικά ωράρια που φτάνουν και τις 16 ώρες την ημέρα, οι εργολαβίες που εξασφαλίζουν πιο φτηνούς μισθούς, οι εκπτώσεις στα μέτρα ασφαλείας, ήταν σίγουρο ότι θα οδηγούσαν εδώ. Η μείωση του εργατικού κόστους είναι για τον όμιλο Λάτση και το Ελληνικό Δημόσιο ένα από τα βασικά επίδικα για τη διασφάλιση της κερδοφορίας, για να μπορεί αυτή η δράκα των μεγαλοαστών να διαφημίζεται από τα μμε και τους οικονομικούς αναλυτές ως οι «πρωταθλητές της ελληνικής οικονομίας».

Οι εργοδοτικοί αυτοί κανόνες είναι όμως και η πραγματικότητα που γνωρίζουμε τσα χρόνια οι εργαζόμενοι των περισσότερων κλάδων. Η κατακρεούργηση των εργατικών δικαιωμάτων, τα νέα μέτρα, οι απολύσεις, η μαύρη εργασία, οι εκβιασμοί, οι θυσίες μας για την πολυδιαφημισμένη ανάπτυξη, δίνουν ζωή στο κεφάλαιο και το κράτος, ξεζουμίζοντας τους εργαζόμενους, ντόπιους και μετανάστες.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΘΑΝΑΤΟ

Απέναντι στην επίθεση των απανταχού αφεντικών, εμείς, η τάξη των καταπιεσμένων, να απαντήσουμε με αυτοοργανωμένους αγώνες μέσα κι έξω από τους χώρους δουλειάς. Γιατί κανένας από εμάς δεν περισσεύει, καμία από εμάς δεν είναι αναλώσιμη. Να αντεπιτεθούμε στο ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο, στα κράτη και τις διακρατικές συμμαχίες που θέλουν να ορίζουν τη ζωή και το θάνατό μας.

